

Sanslöst på Långviksskär

Vi var en hel koloni som kom till Långviksskär den här sommaren. Min man Stipendiaten och jag, de fyra barnen, kompisar till barnen och andra vänner. Vi fyllde Thomas-villan med vilda skrik och slagsmål, svettiga stövlar och matos. Barnen hoppade från Kronans brygga och matade korsspindlar med snorkråkor och bacon. Vi grävde mask och metade, for till Klovsjär och Tärnsjär med kaffe i termos och äpplen och saft. Kor och ormar flydde all världens väg, till den ogenomträngliga delen av ön. Gräset vissnade och till och med fästingar gav upp.

Rötmånad var det dessutom och trettio grader varmt dag ut och dag in. Om nätterna hängde månen över Hynnsjär. Det var en tröst. Någon stillhet blev oss därmed given.

Hettan hade återigen drivit min man från sovrummet till salen en trappa ner. Barnen sov de oroligas sömn och jag tänkte på kycklingarna vi ätit till middag, om de varit dåliga, rent av otjänliga som föda. Var det kanske därför min mage morrade? Var det därför alla vred sig i sina sängar och suckade och fes?

Tyst smög jag mig till köket för att dricka en skopa vatten, men då det var alldeles mörkt slog jag tårna i hinken på golvet - den vi fyllt med havsvatten från Emmys brygga för att använda till disken.

Det glimmade till. Jag tänkte att månen måtte spegla sig i vattenytan, men den hade ju redan gått ner. Då sparkade jag till hinken med flit. Åter började vattnet glimma och gnistra.

Upprörd grep jag om skopan, doppade den i havsvattnet och hällde. Ett självlysande stjärnfall rann framför mina ögon, glittrade, blinkade och blev åter stilla.

“Micke!” väste jag inåt salen. “Micke! Det är nåt med vattnet!”

Min man vände sig i slafen.

“Jag vet”, stönade han. “Vattnet är fosforescerande”.

Natten därpå följde att skräckinjagande blixten som knäpptyst pågick i två timmar. Vi visste inte vad vi skulle tro. Rekreation hade de på Skärgårdsstiftelsen talat om, att vi skulle njuta av vistelsen och låta oss inspireras. Det kunde vi ju förvisso behöva, både salta bad och omstörtande naturupplevelser. Men vi hade inte insett vidden av det hela, att skärgården hade så mycket att erbjuda. Rävorna åt ur våra händer. Det var tydligen vanligt, och en onsdag slocknade lyset. Overklig var den tystnad som sänkte sig över den plötsligt isblå strandängen. Händer nog rätt ofta på Långvikssjär, sa vi till varandra. Två gånger om året minst. Att det blir solförmörkelse alltså

© Tina Messing

Även publicerad i Stångmärket Nr 3 1999